

Knjiga proroka Daniela - sto osamdeset i šesta

Obećanje Paniuma: Konačno zapečaćenje i otkrivenje ponoćnog poklika

Jeff Pippenger

2024-04-16

U Paniju, koji je bio Cezareja Filipova, što su redci trinaesti do petnaesti u jedanaestom poglavlju knjige proroka Daniela, što je povijest u kojoj republikanski i protestantski rogovi ispunjavaju zagonetku da je osmi od sedmorice, što je povijest u kojoj je Pečat Božji trajno utisnut na sto četrdeset i četiri tisuće, i povijest dolaska poruke Ponoćnoga poklika, Krist je dao obećanje svome narodu posljednjih dana.

A ja tebi kažem: ti si Petar, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati. I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga: i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima. Matej 16,18.19.

Razdoblje pečaćenja koje je započelo 11. rujna 2001., kada su moćne građevine grada New Yorka bile oborene, a koje završava uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom, osmislio je Alfa i Omega. Sam posljednji dio toga razdoblja ponavlja sam prvi dio toga razdoblja. Dana 11. rujna 2001. Gospodin je poveo svoj narod natrag na stare staze, gdje su, među ostalim istinama, otkrili „sedam vremena“, upravo kao što je to bilo pronađeno u danima kralja Jošije. Tada je kasna kiša počela rositi, i započeo je proces kušanja koji je proizveo razdvajanje dviju skupina štovatelja.

U ispunjenju drugoga poglavlja Habakuka bila su otkrivena dva sveta grafikona i postala su znamenjem toga povijesnog razdoblja. Jednako je značajno da je otpočela „rasprava“ iz drugoga poglavlja Habakuka, između metodologije redak na redak, koja je metodologija kasne kiše, nasuprot metodologiji otpalog protestantizma koju je adventizam postupno usvajao počevši od pobune 1863. godine.

Isus je obećao da će svojem narodu posljednjih dana dati „ključeve kraljevstva“, i time upućuje na ispravnu biblijsku metodologiju, koja sadržava nužne proročke ključeve za prepoznavanje, utvrđivanje i objavljivanje poruke Ponoćnog poklika i Glasnog poklika.

„Oni koji zajedničare s Bogom hode u svjetlosti Sunca Pravednosti. Ne obeščašćuju svojega Otkupitelja kvareći svoj put pred Bogom. Nebeska svjetlost obasjava ih. Kako se približavaju svršetku povijesti ove zemlje, njihovo znanje o Kristu i o proročanstvima koja se odnose na njega uvelike raste. Oni su od neizmjerne vrijednosti u Božjim očima, jer su u jedinstvu s njegovim Sinom. Njima je riječ Božja nenadmašne ljepote i dražesti. Oni uviđaju njezinu važnost. Istina im se otkriva. Nauku o utjelovljenju obavija blaga svjetlost. Oni vide da je Sveto pismo ključ koji otključava sva otajstva i rješava sve poteškoće. Oni koji nisu bili voljni primiti svjetlost i hoditi u svjetlosti neće moći razumjeti otajstvo pobožnosti, ali oni koji nisu oklijevali uzeti križ i slijediti Isusa, vidjet će svjetlost u Božjoj svjetlosti.“ The Southern Watchman, 4. travnja 1905.

Oni koje predstavlja Petar, a koji su sto četrdeset i četiri tisuće, jesu oni koji prihvaćaju laodicejsku poruku koja je stigla 11. rujna 2001., a koja se sada ponovno ponavlja od srpnja 2023. Laodicejska poruka koja je stigla 1856. godine bila je povećano znanje o „sedam vremena“, i kada Krist sabire mrtve kosti te ih potom oživljuje, oni prelaze iz laodicejskog pokreta trećega anđela u filadelfijski pokret sto četrdeset i četiri tisuće. Taj prijelaz ostvaruje se Kristovom Riječju, jer su posvećeni Njegovom Riječju, a Njegova je Riječ „istina“, i Njegova je Riječ „ključ“ koji otključava Njegovu Riječ.

I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovo govori Onaj koji je svet, koji je istinit, koji ima ključ Davidov, koji otvara, i nitko ne zatvara; i zatvara, i nitko ne otvara. Znam tvoja djela: evo, postavio sam pred tobom otvorena vrata, i nitko ih ne može zatvoriti, jer imaš malo snage, i sačuvao si svoju riječ, i nisi zanijskao moje ime. Otkrivenje 3:7–8.

Metodologija „red na red“ ključ je koji je Krist obećao svome narodu posljednjih dana u boju na „vratima“. „Vrata“ su crkva.

I Jakov se probudi od sna svojega i reče: Zaista je Gospod na ovome mjestu, a ja to nisam znao. I obuze ga strah te reče: Kako je strašno ovo mjesto! Ovo nije ništa drugo doli dom Božji, i ovo su vrata nebeska. Postanak 28,16.17.

Bitka na vratima predstavlja vjerske borbe koje se odvijaju između istine i zablude, a zabluda religije Grčke jesu vrata pakla, i religija otpalog laodicejskog adventizma također je vrata. Laodicejska adventistička vrata predstavljaju mjesto gdje se ispunja Habakukova rasprava.

U onaj dan Jahve nad Vojskama bit će kao kruna slave i kao vijenac ljepote ostatku svoga naroda, i kao duh suda onomu koji sjedi na sudištu, i kao snaga onima koji boj vraćaju do vrata. Ali i oni su zastranili od vina, i od žestoka pića skrenuli su s puta; svećenik i prorok zastranili su od žestoka pića, vino ih je obuzelo, od žestoka pića skrenuli su s puta; griješe u viđenju, spotiču se u sudu. Jer svi su stolovi puni bljuvotine i nečistoće, te nema mjesta čista. Koga će poučiti spoznaji? I koga će učiniti da razumije nauk? One koji su odviknuti od mlijeka, odvojeni od prsiju. Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo. Doista, mucavim usnama i drugim jezikom govorit će ovomu narodu. Njima je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati počinak umornomu; ovo je okrjepa. Ali oni nisu htjeli slušati. Zato im je riječ Jahvina bila: zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo; da pođu, i padnu nauznak, i budu satrti, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni. Stoga čujte riječ Jahvinu, vi podrugljivci, koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Izaija 28:5-14

Ključevi kraljevstva jesu riječi Svetoga pisma koje Riječ daje Božjem narodu posljednjih dana.

„U Riječi postoje istine koje su, poput žila dragocjene rude, skrivene ispod površine. Skriveno blago otkriva se dok se za njim traga, kao što rudar traži zlato i srebro. Dokaz istinitosti Božje riječi nalazi se u samoj Riječi. Pismo je ključ koji otključava Pismo. Duboko značenje istina Božje riječi Njegov Duh otkriva našem umu.“

„Biblija je velika knjiga pouke za učenike u našim školama. Ona poučava svu volju Božju u pogledu sinova i kćeri Adamovih. Ona je pravilo života, učeći nas o karakteru koji moramo izgraditi za budući život. Nije nam potrebna mutna svjetlost predaje da bi Sveto pismo bilo razumljivo. Jednako bismo tako mogli pretpostaviti da podnevnom suncu treba treperava bakljina svjetlost sa zemlje da uveća njegovu slavu. Izjave svećenika i propovjednika nisu potrebne da bi sačuvale ljude od zablude. Oni koji se savjetuju s božanskim Proročištem imat će svjetlo. U Bibliji je svaka dužnost jasno izložena. Svaka dana pouka razumljiva je. Svaka nam pouka otkriva Oca i Sina. Riječ može sve učiniti mudrima za spasenje. U Riječi je znanost spasenja jasno otkrivena. Istražujte Pisma, jer ona su glas Božji koji govori duši.” Testimonies, sv. 8, 157.

Ključevi koje je Krist dao crkvi posljednjih dana imaju istu moć kakvu su imali kada su bili dani Petru.

„Petar je izrazio istinu koja je temelj vjere Crkve, a Isus ga je sada počastio kao predstavnika cijeloga tijela vjernika. Rekao je: ‘Dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga; i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebu; i što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno na nebu.’”

„Ključevi kraljevstva nebeskoga“ riječi su Kristove. Sve riječi Svetoga pisma Njegove su i ovdje su obuhvaćene. Te riječi imaju moć otvoriti i zatvoriti nebo. One objavljuju uvjete pod kojima su ljudi primljeni ili odbačeni. Tako je djelo onih koji propovijedaju Božju riječ miris života za život ili smrti za smrt. Njihovo je poslanje opterećeno vječnim posljedicama.“ The Desire of Ages, 413.

Moć koja se očituje kroz Njegove riječi, kada je položena u ruke ljudi, temelji se na načelima utvrđenima u Njegovoj riječi. Najjednostavnije možda, a možda i najdublje, jest da se istina utvrđuje na svjedočanstvu dvojice.

„Drugo teško zlo koje se bilo pojavilo u crkvi bilo je to što su braća podizala parnice jedan protiv drugoga. Bila je pružena obilna mogućnost za rješavanje poteškoća među vjernicima. Sam Krist dao je jasne upute o tome kako se takva pitanja imaju urediti. ‘Ako li ti sagriješi brat tvoj’, savjetovao je Spasitelj, ‘idi i pokaraj ga među sobom i njim samim; ako te posluša, stekao si brata svojega. Ako li te ne posluša, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, da na ustima dva ili tri svjedoka ostane svaka riječ. Ako li ih ne posluša, kaži crkvi; ako li ni crkve ne posluša, neka ti bude kao neznabožac i carinik. Zaista, kažem vam, što god svežete na zemlji, bit će svezano na nebu; i što god odriješite na zemlji, bit će odriješeno na nebu.’ Matej 18,15–18.” Djela apostolska, 304.

Postoje najmanje tri zemljopisna svjedoka razdoblja kada se sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćuju pri Ponoćnom pokliču. Imajući na umu činjenicu da je pri pokliču u ponoć prekasno za pribavljanje ulja, nalazimo da zemljopisno svjedočanstvo sastanka u taboru u Exeteru pruža ilustraciju točke na kojoj je Božji narod posljednjih dana zapečaćen, te nalazimo da je ta istina prikazana zemljopisom Cezareje Filipove, a također i svjedočanstvom bitke kod Panija, u stihovima trinaest do petnaest jedanaestog poglavlja Daniela. Možda je donekle neprecizno ova tri svjedoka označiti kao zemljopisna, ali se služim tim izrazom jer je zemljopis zacijelo dio okvira i u Exeteru i u Cezareji Filipovoj. Isus stavlja Petra unutar proročkog zemljopisa u kojem se sto četrdeset i četiri tisuće

nalaze u posljednjim danima. Zatim daje zapovijed.

I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga; i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebu; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebu. Tada zapovjedi svojim učenicima da nikomu ne kažu da je on Isus Krist. Od toga vremena počeo Isus pokazivati svojim učenicima kako mu valja ići u Jeruzalem, i mnogo pretrpjeti od starješina i glavara svećeničkih i pismoznanaca, i biti ubijen, i treći dan uskrsnuti. Tada ga Petar uze nastranu i počeo ga odvrćati govoreći: Bože sačuvaj, Gospodine! To se tebi neće dogoditi. A on se okrenu i reče Petru: Odlazi od mene, Sotono! Ti si mi sablazan, jer ne misliš na ono što je Božje, nego na ono što je ljudsko. Matej 16,19–23.

Riječ „Exeter” ime je grada u Devonu, u Engleskoj. Njezina se etimologija može pratiti do staroengleskoga, gdje je bio poznat kao „Exanceaster” ili „Execestre.” Vjeruje se da ime potječe od staroengleskih riječi „Exe” (što se odnosi na rijeku Exe, na kojoj je grad smješten) i „ceaster” (što znači „rimski utvrda” ili „grad opasan zidinama”). Stoga „Exeter” znači ili „utvrda na rijeci Exe” ili „grad opasan zidinama uz rijeku Exe.” Zemljopis povezan s dolaskom i ispunjenjem Ponoćnog poklika u mileritskoj povijesti ukazuje na mjesto gdje je bilo vode, koja predstavlja izlivanje Duha Svetoga, i na točku na kojoj je Bog podizao vojsku da svijetu objavi poruku za koju nas sestra White izvješćuje da je išla poput „plimnog vala.” Plimni val nije jednostavno riječna voda; to je voda koja je nadnaravno osnažena.

Mileritska povijest bila je ispunjenje prisprodoke o deset djevica, a kada stotinu četrdeset i četiri tisuće bude dovedeno do završetka vremena zapečaćenja, oni će ponoviti putokaze prepoznate na početku vremena zapečaćenja, kao i povijest taborničkog sastanka u Exeteru. Anđeo će sići s porukom kušnje koju je potrebno pojesti. Ta će poruka voditi do temelja te će suočiti dvije skupine sa „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset šest. Ona će uključivati Otkrivenje Isusa Krista, koje Petar prikazuje kao prihvatanje da je Isus bio pomazan kao Krist, kada je božanski simbol sišao u obliku goluba, predoznajući 11. rujna 2001. Uključivat će razumijevanje da je Isus božanski Sin Božji, a također i da je, time što je Isus na svoje božansko biće uzeo tijelo paloga čovječanstva, On također Sin Čovječji.

Ove će istine proizvesti dvije vrste štovatelja, kao što su to učinile nakon 11. rujna 2001. Te su dvije vrste bile predstavljene na logorskom sastanku u Exeteru, jer je na tom logorskom sastanku bila podignuta šatora jedne skupine iz Watertowna, koja je odbacila poruku Ponoćnoga vapaja kako je bila iznesena preko Samuela Snowa. Održavali su krivotvorene skupove koji su bili toliko glasni i emocionalni da su vođe Snowovih sastanaka otišli k njima i obavijestili ih da se stišaju. Na tom logorskom sastanku očitovale su se dvije vrste, i obje su tvrdile da su povezane s vodom, ali jedna je bila krivotvorina i predstavljala je lude koje su bile bez ulja. Skupina u exeterskom šatoru bila je vojska koja je bila grad, a koja je također bila utvrda, jer su oni predočavali Ezekielove mrtve suhe kosti koje se podižu kao silna vojska na poruku Ponoćnoga vapaja.

U povijesti u kojoj se očituju ta dva razreda Petar je predstavljao oba razreda. Njegovo priznanje, kojim je Isusa prepoznao kao Krista i Sina Božjega, nastalo je nadahnućem Duha Svetoga, jer mu je Krist jasno rekao: „Tijelo i krv nisu ti to objavili, nego Otac moj koji je na nebesima.” Kada je Isus zatim učenike obavijestio o križu, Petar je, budući da u tom trenutku nije bio pod utjecajem

Duha Svetoga, uzeo Krista „i počeo ga prekoravati govoreći: Bože sačuvaj, Gospodine! To se tebi neće dogoditi. A on se okrene i reče Petru: Odlazi od mene, Sotono! Ti si mi sablazan, jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko.”

Petrov emocionalni ispad bio je usklađen s emocionalnim bogoslužjem koje se odvijalo u šatoru u Watertownu dok je Samuel Snow iznosio poruku Ponoćnoga vapaja. Na toj razini Petar predstavlja one koji su kandidati da budu među sto četrdeset i četiri tisuće. Ti kandidati predstavljaju razred koji ima ulje, koje je Duh Sveti, i to je poruka i to je karakter, a drugi razred nema ulja. U okolnostima Cezareje Filipove, Krist je počeo razlagati „da mu valja ići u Jeruzalem, i mnogo pretrpjeti od starješina i glavara svećeničkih i pismoznanaca, i biti ubijen, i treći dan uskrsnuti.”

Razočaranje učenikâ kada su se ti događaji doista ispunili na križu povijest je kojom se sestra White služi kako bi prikazala razočaranje 22. listopada 1844. te razočaranje Hebreja pri prijelazu preko Crvenoga mora, dok se faraonova vojska približavala, a pred njima su bile morske vode. Sva ta svjedočanstva upućuju na skori dolazak nedjeljnog zakona, a otkrivenje stihova trinaest do petnaest iz jedanaestog poglavlja Daniela pruža svjedočanstvo o događajima koji vode prema tom nedjeljnom zakonu. Čineći to, ona također predstavljaju „dio Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane“.

Ovu ćemo studiju nastaviti u sljedećem članku.

„Pomno proučavanje tipova i protutipova dovelo je do zapažanja da se Kristovo raspeće zbilo upravo onoga dana u godišnjem krugu obreda danih Izraelu kada je bilo zaklano pashalno janje. Ne bi li se i čišćenje Svetišta, predloženo Danom pomirenja — koji je padao na deseti dan sedmoga mjeseca — isto tako zbilo upravo onoga dana u godini koji se slavio u tipu? (vidi Velika borba, 399). To bi, prema istinitom mojsijevskom računanju vremena, bio 22. listopada. Početkom kolovoza 1844., na tabor-sastanku u Exeteru, New Hampshire, ovo je gledište bilo izneseno i prihvaćeno kao datum ispunjenja proročanstva o 2300 dana. Prispodoba o deset djevoja u Mateju 25,1–13 zadobila je osobito značenje — kašnjenje zaručnika, čekanje i drijemanje onih koji su očekivali svadbu, povik u ponoć, zatvaranje vrata i tako dalje. Poruka da Krist dolazi 22. listopada postala je poznata kao ‘ponoćni poklič’. “‘Ponoćni poklič’, napisala je Ellen White, “objavilo je na tisuće vjernika.”” Dodala je:“

„Poput plimnoga vala [pokret sedmoga mjeseca] preplavio je zemlju. Od grada do grada, od sela do sela, i do zabačenih seoskih krajeva prodirao je, sve dok Božji narod koji je čekao nije bio potpuno probuđen.—Velika borba, 400.“

„Brzina kojom se poruka širila opisana je kod pisaca koje navodi L. E. Froom:“

„Bates je ostavio zapis da je poruka iz Exetera ‘letjela kao na krilima vjetra’. Muškarci i žene žurili su željeznicom i vodenim putovima, diližansama i na konjima, s naramcima knjiga i spisa, dijeleći ih ‘obilno poput jesenskoga lišća’. White je rekao: ‘Djelo pred nama bilo je poletjeti u svaki dio toga širokoga polja, oglasiti uzbunu i probuditi usnule.’ A Wellcome dodaje da je pokret provalio poput voda oslobođenih iz brane. Polja zreloga žita ostajala su stajati nepožnjena, a potpuno uzgojeni krumpiri neizvađeni u zemlji. Dolazak Gospodnji bio je blizu. Sada više nije bilo vremena za takve zemaljske stvari.—The Prophetic Faith of Our

Fathers, sv. IV, str. 816.

„Kao očevidac i sudionik u pokretu, Ellen White opisala je narav djela koje se ubrzano zahuktavalo:“

„Vjernici su vidjeli kako su njihova sumnja i zbunjenost uklonjene, a nada i hrabrost ispunile su njihova srca. Djelo je bilo lišeno onih krajnosti koje se uvijek očituju kada postoji ljudsko uzbuđenje bez upravljajućeg utjecaja riječi i Duha Božjega.... Nosilo je obilježja koja označuju Božje djelo u svakom vijeku. Bilo je malo ushićene radosti, a mnogo više dubokoga preispitivanja srca, priznanja grijeha i odricanja od svijeta. Priprava za susret s Gospodinom bila je teret duša u tjeskobi....“

„Od svih velikih vjerskih pokreta od vremena apostola, nijedan nije bio slobodniji od ljudske nesavršenosti i sotonskih lukavstava od onoga u jesen 1844. godine. Čak i sada, nakon proteka mnogih godina [1888.], svi koji su sudjelovali u tom pokretu i koji su čvrsto stajali na temelju istine još uvijek osjećaju sveti utjecaj toga blagoslovljenog djela i svjedoče da je ono bilo od Boga.—Ibid., 400, 401.”

„Unatoč dokazima o djelu koje se širilo diljem zemlje i privlačilo tisuće u zajedništvo Drugoga adventa, te oko dvjesto propovjednika iz raznih crkava koji su se ujedinili u širenju poruke, [Vidi C. M. Maxwell, Tell it to the world, str. 19, 20.] protestantske su crkve u cjelini to odbacile i upotrijebile sva sredstva koja su im stajala na raspolaganju kako bi spriječile širenje vjerovanja u Kristov skori dolazak. Nitko se nije usuđivao na crkvenom bogoslužju spomenuti nadu u skori Isusov dolazak, ali za one koji su očekivali taj događaj bilo je posve drukčije.

„Ellen White opisala je kako je to izgledalo:“

„Svaki mi se trenutak činio dragocjenim i od najveće važnosti. Osjećala sam da obavljamo djelo za vječnost te da su nemarni i nezainteresirani u najvećoj pogibli. Moja je vjera bila nepomućena i prisvajala sam sebi dragocjena Isusova obećanja....“

„Marljivim istraživanjem srca i poniznim priznanjem došli smo, u molitvi, do vremena iščekivanja. Svakoga jutra osjećali smo da nam je prva dužnost osigurati dokaz da su naši životi ispravni pred Bogom. Shvaćali smo da, ako ne napredujemo u svetosti, zasigurno ćemo nazadovati. Naše zanimanje jednih za druge raslo je; mnogo smo se molili jedni s drugima i jedni za druge.“

„Okupljali smo se u voćnjacima i gajevima da bismo zajedničarili s Bogom i uznosili Mu svoje molbe, osjećajući jasnije Njegovu prisutnost kada smo bili okruženi Njegovim djelima u prirodi. Radosti spasenja bile su nam potrebnije od hrane i pića. Ako bi oblaci zamračili naš um, nismo se usuđivali počinuti ni zaspati dok ih ne bi odagnala svijest o tome da nas je Gospod prihvatio.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.”
Arthur White, The Ellen White Biography, sv. 1, 51, 52.